

Posudek oponenta
na diplomovou práci

Zdeňka Fibicha

na téma

„Řízení o dědictví“

Autor předložil práci o celkovém rozsahu 53 stran (včetně 5 stran příloh), čímž z hlediska formálního v zásadě tak právě vyhověl požadavkům kladeným na práce tohoto druhu.

Nahlíženo dle autorem zvolené systematiky práce, vedle úvodu a závěru je tato členěna do 13 kapitol (vyjímám z něj nevhodně zařazené partie tvořící obvykle samostatné do statí nezahrnované a rovněž obvykle stránkované zvláště – viz poznámka výše). Po obecném výkladu o základech hmotného práva dědického (o hmotněprávních předpokladech dědění) následují kapitoly procesní (úvodem historická, dále pak věnovaná podmínkám řízení o dědictví a následně jeho samotnému průběhu). Autor člení řízení do několika základních fází, a to na předběžné šetření a projednání dědictví, následně se zabývá ukončením řízení, jeho náklady, lhůtami v řízení, dodatečným projednáním dědictví a opravnými prostředky. Výklad o dvou hlavních fází řízení je pak autorem blížeji vnitřně členěn. Z tohoto hlediska nemám vůči práci žádných zásadních námitek, jež by bránily jejímu věcnému posouzení.

Věcně je třeba konstatovat, že autor prokazuje porozumění podávané problematice, byť ne tak hluboký, jak by u podobného zvláštního tématu práce bylo možno očekávat. Pozitivně hodnotím mj. snahu o postižení i cizího prvku v rámci řízení o dědictví (str. 9). Autor si rovněž všímá novinky v řízení o dědictví, totiž zavedení tzv. správce dědictví. V tomto směru se ovšem mohl více zabývat pozicí tohoto správce v řízení, např. ve vztahu k notáři či k soudu. Určitých lapsů se autor dopouští i terminologicky („nenařízení jednání“ apod. spíše laické pojmy namísto přesné dikce, str. 29 a další). Závěr a celkové řešení vztahů mezi řízením o dědictví a řízením o tzv. dědických žalobách pak pokládám za příliš stručné. Také musím kriticky z hlediska nedostatečnosti argumentace hodnotit preferování systému MOISES v rámci výkladu o zjišťování ceny dědictví (str. 34). I výklad o odměně notáře a dalších nákladech řízení je velmi obecný a stručný.

I přes uvedené námítky je práce v zásadě způsobilá k ústní obhajobě, v jejímž rámci by se měl autor zaměřit na výše vytýkané nedostatky.

Předběžně práci hodnotím velmi dobře až dobře.

JUDr. Petr Smolík, Ph.D.